

Moje želje.

O, da imel peroti bi zlate,
da bi poletel k tebi v nebó!
O, da oči bi solnce mi dalo,
da bi te videl, Mater ljubó!

O, da bi sešel glas moj do tebe,
tja čez oblake, prav do nebá,
da bi zaklical tebi, Marija:
»Duša, glej, moja — tvoja je vsa!«

Ker pa ne morem k tebi, o Mati,
ti se iz neba name ozri
in blagoslovi srcece mlado,
ki hrepeneče k tebi kipí...

J. S - lič

Čujte glas Marijinega zvončka!

11. Pripomočki k vztrajnosti.

Zadnjič ste čuli, dragi otroci, marsikaj lepega o vztrajnosti. Mislim, da ste vse natanko prečitali od konca do kraja in se prepričali, kako lepa in neizogibno potrebna čednost je vztrajnost. Upam, da je vsak izmed vas sklenil, da si na vsak način pridobi to čednost, ker je od nje odvisna največja blaženost, večna sreča. Toda, kako priti do te čednosti, kako si ohraniti vztrajnost do konca? — No, miloglasni Marijin zvonček vam bo odgovoril tudi na to vprašanje.

Za vsako imenitno delo, da bo dobro uspevalo, je treba treh reči, namreč: hoteti, znati in moči. Za vztrajnost je pa še posebno treba teh treh reči.

1. Ko je sestra slavnega cerkvenega učenika, svetega Tomaža Akvinskega, vprašala, kaj mora storiti, da bo zveličana, ji je odgovoril sveti brat: »V nebesa prideš, če hočeš priti.« Trdna in odločna volja je tudi najprej potrebna vsakemu, ki si hoče pridobiti vztrajnost v dobrem in po njej časno in večno srečo. Le tako, ako resno hočeš,

Na pokopališču.

boš tukaj na zemlji izvrsten človek, po smrti pa svetnik v nebesih. Ta vzvišeni cilj ti bodi vedno pred očmi. Saj je že neki poganski modrijan opominjal: »Karkoli delaš, delaj modro in imej konec pred očmi.« Kako more šele krepiti krščansko voljo ta misel, ko gre za tako velike reči — za večno blaženstvo!

Le ozrite se na svojega mladinskega zavetnika, sv. Alojzija, kako krepko in nepremagljivo voljo je imel pač ta sveti mladenič! Pa kaj je zlasti vplivalo na njegovo junaško voljo, da se je ves čas izogibal greha in s čednostmi lepšal svoje angelsko čisto srce? Svoj vzvišeni cilj je imel vedno pred očmi; vodilo in pravilo življenja so mu bile besede, ki jih je ponavljal pri raznih opravilih: »Quid hoc ad aeternitatem — Kaj bo to zaleglo za večnost?«

2. Drugo, kar je neizogibno potrebno za vztrajnost, je pravo spoznanje. Pravo spoznanje si bo pridobil pa le oni, ki r a d i n s p r i d o m p o s l u š a b e s e d o b o ž j o. Ta nas namreč uči, spoznavati Boga in božje reči, svete resnice. Da moramo nadvse čislati in ljubiti besedo božjo, nam vелеva katekizem, ki na vprašanje, čemu je Bog ustvaril človeka, na prvem mestu odgovarja: »Bog je ustvaril človeka zato, da ga s p o z n a v a.« Da, spoznavati Boga in božje reči, to je preimenitna naloga vsega našega življenja: to uči pobožna mati že svoje malo dete, ko ga pestuje in mu pripoveduje o Bogu, o Mariji, o angelih in drugih svetih rečeh; to uči otroke dobra šola, zlasti pri verouku; ta verski nauk izpopolnjuje sv. Cerkev v cerkvenih govorih, v spovednici, ob bolniški postelji, po bratovščinah in društvih itd.

Zlasti pa se versko znanje izpopolnjuje po d o b r i h k n j i g a h. Tu najdeš obilico lepih naukov in opazuješ krasne zglede vrlih ljudi, ki so se zvesto ravnali po njih. V knjigi lahko večkrat prečitaš iste nauke, jih natančneje premisliš in bolje zapomniš. Za zdaj ti posebno priporočam »Angelčka«, ki je v svojih 24 tečajih podal mladini že veliko množico lepih in vzpodbudnih naukov, »Zglede bogoljubnih otrok« in druge knjižice, ki so namenjene nežni mladini. Pozneje pridejo še druge na vrsto, ki jih pišejo in priporočajo blagi mladinojubi. Le ubogaj moj nasvet in porabi prosti čas z dobrim berilom, in videl boš, da ti bo knjiga najboljši prijatelj in najvarnejši vodnik k vztrajnosti. Kakor je pa dobra knjiga dober prijatelj in zanesljiv učitelj, tako je slaba knjiga najslabši hinavski prijatelj, ki te zapeljuje v greh in nesrečo. Boj se takih knjig in tistih, ki bi ti ponujali takih knjig, ter slušaj Marijin zvonček, ki ti želi najboljše.

Blagor onim, ki z veseljem vzprejemajo besedo božjo, naj se jim podaje v kakršnikoli obliki. To je značilno znamenje, ki loči dobre ljudi od slabih. Saj ravno s tem, da ostanejo vedno vneti za besedo božjo, ostanejo tudi vztrajni v zglednem življenju. To je razsodil naš Zveličar sam, ki je rekel: »Kdor je iz Boga, posluša besedo božjo!«

3. Da bi pa mogli biti kos svoji nalogi, potrebujemo zadoštnemoči. Človek sam na sebi pa je jako slab. Brez božje pomoči bi nikdar ne mogel vztrajati na pravi poti in še napredovati v dobrem. Zato si moramo zagotoviti nadnaravno pomoč iz nebes. V to svrho treba goreče in zaupno moliti in Boga prositi za milost stanovitnosti. Saj brez molitve se ni mogoče zveličati. Sv. Alfonz Ligvori naravnost pravi: »Vsi zveličani v nebesih so se zveličali po molitvi; vsi pogubljeni so se pogubili, ker niso molili.« Posebno močna je naša molitev pri sv. maši, ker tu molimo z Jezusom združeni.

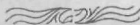
Velik pripomoček k vztrajnosti je detinsko češčenje naše ljube Matere. Kdor se zateče k tako močnim pa tako dobri in usmiljeni Materi, mora biti uslišan. Saj »še nikoli ni bilo slišati, da bi bil zapuščen, kdor je pribežal pod tvoje varstvo, klical v tvojo pomoč, priporočal se tvoji priprošnji« — kličemo zaupno v Bernardovi molitvi.

Najgotovejša pripomočka k vztrajnosti sta pa studenca božjih milosti: sv. spoved in sv. obhajilo. Dobra spoved ima zelo velik vpliv na življenje, ker se čimdalje bolj očistimo greha, dobivamo potrebna navodila, pa še to posebno pomoč, da moremo v dobrem napredovati. — In sv. obhajilo! Sveto obhajilo pa združi človeka z Jezusom, ki je vir vseh milosti. In komu naj Zveličar podeli največjo milost, milost vztrajnosti, če ne njemu, ki se z njim pogostoma združuje pri sv. obhajilu, da mu je hrana za večno življenje?

Seveda božja pomoč ti bo pa le tedaj pridobila vztrajnost, ako se ti sam trudiš, kolikor moreš, ako zatajuječ in premažuješ samega sebe, pridno vest izprašuješ in obujaš dobre sklepe ter se hrabro vojskuješ po naukih svete vere.

O naj ti ne gre iz spomina ta glas Marijinega zvončka, ki si ga danes poslušal, naj ti sega do srca ne le v nežnih otroških letih, marveč ves čas do konca tvojega življenja, zakaj le tisti, ki vztraja do konca, bo prejel — krono!

J. S—lič.

Naša Minka.

8. V Marijin vrtec.

Poljančeva Rezika, Mahnetova Tončka in Jerica gredo v cerkev. Krog vratu imajo svetinjice na zelenkastih trakovih. Bistro oko naše Minke jih takoj zapazi.

»Zakaj imajo pa te deklice take svetinjice?«

»To so deklice, ki gredo v Marijin vrtec.«

»Kakšen vrtec pa ima Marija? Kje pa je? Oh, to morajo notri lepe rožice rasti! Mama, jaz grem tudi z njimi!«

Kar udreti hoče Minka za deklicami in usta ji uidejo na jok, ko ji mama povedo, da je še premlada za Marijin vrtec. Joj, kako bi šla rada! Druge deklice bodo videle in trgale v njem zlate rožice, Minka pa ne sme. Ojoj!

Ali kdor čaka, pa dočaka...

»Mama, gospod kaplan so rekli, da nas bodo zapisali v Marijin vrtec,« pripoveduje Minka v eni sapi, ko prihiti nekaj dni po prvem sv. obhajilu iz šole.

»Ali pa veš, kaj je Marijin vrtec? Ali se še spominjaš, kako si hotela iti pred par leti gledat, kakšne rožice ima Marija v svojem vrtcu?«

»O, sedaj pa že vem, kakšen je Marijin vrtec. Saj so nam gospod kaplan vse povedali. Vsi, ki se bodo vpisali, bodo rožice v Marijinem vrtcu.«

Na dan sv. Alojzija je prisijalo solnce v vsem prazničnem žaru. Ta dan leta 1914. je tudi dan, ki ga naša Minka ne bo nikdar pozabila, dan nepopisne radosti in nebeškega veselja za njeno blago srce: sprejeta je bila v Marijin vrtec. Kakšna sreča!

Marijin vrtec, ti sreča naših otrok, ti hrepenenje vseh malih Marijinih prijateljev, ti radost njih srca! O, da bi